

krete Eksempler saaledes, som ogsaa den ærede Ordfører gjorde, der vise, hvor overordentlig farligt det kan blive. Alt det har ikke stort at sige, særlig naar de paagældende tilmed ikke have en klar Forestilling om, hvorledes det virkelig vil stille sig i det praktiske Liv og for Netten, naar Forholdet skal opløses.

Dette forholdte sig nu dog, som det vil, her staar min Opfattelse mod det ærede Udvalgs, og alt dette hjælper mig ikke stort. Det høje Ting handler ikke efter min Opfattelse paa dette Omraade, men naturligvis efter Udvalgets, der tilraader Tinget at forfatte det forelagte Forslag, og opstiller et Forslag i Stedet, som er noget helt andet og i Grunden ikke staar i nogen Forbindelse med det af Regeringen fremsatte Forslag, uden for saa vidt man ad anden Vej søger at naa frem til et lignende Resultat. Et er selvfølgeligt Afgangen for Køberen til, naar Sælgeren paa Grund af Misligholdelse fra Køberens Side træder tilbage, at forlange hele Forholdet opgjort, saa at enhver faar, hvad han med Billighed kan forlange, og et andet er at lade Sælgeren tage Tingen tilbage og saa give Køberen en Ret til at løse den inden et Tidsrum af 3 Maanedes ved at tilbagebetale, hvad der skyldes. Derved mener det ærede Udvalg at have foreslaet noget særlig godt og brugeligt, og jeg kan jo heller ikke benægte, at det kan foreligge Tilfælde, hvor det vil kunne faa sin praktiske Betydning, men jeg tillader mig rigtignot at mene, at det i det hele og store kun vil finde meget ringe Anvendelse i det praktiske Liv. Den ærede Ordfører anførte en Betragtning, som han mente vilde komme frem her, og som han allerede kendte fra tidligere Tid, en Betragtning, som jeg havde fremsat i Udvalget. Jeg vil ogsaa fremsføre den her. Det er den Betragtning, at i de Tilfælde, hvor det navnlig vilde være ønskeligt at have et Værn for Køberen mod Ubillighed, vil det ny Forslag slet ikke kunne gøre nogen Nytte. Det er de Tilfælde, hvor en driftig Mand eller Kvinde paa Afdrag køber Ting, for ved den at skaffe sig et Erhverv, og hvor Afdragene skulle tilvejebringes ved den Fortjeneste, som den paa Afdrag købte Ting giver. Saadant et Tilfælde er f. Eks., at en Musiklærerinde køber et Klaver, eller at en Musikter køber et andet Instrument, eller at en Snylge køber en Symaskine. Det vil i saa Fald være indlysende, at naar Tingen er fratagen den vedkommende, vil der, hvad enten der mangler lidt eller meget i Afdragene, ikke kunne være Tale om, at den paagældende vil være i Stand til at indløse Tingen. Den

paagældende har nemlig ved at miste Tingens Besiddelse tillige mistet Afgangen til at betale haade, hvad der tidligere skyldes, og hvad der løber paa i de 3 Maanedes. Man siger, at det, naar de ikke have afdraget meget, ikke har saa stort at sige. Ja, hvad er meget, og hvad er lidt? Det er relative Begreber, og navnlig i Pengespørgsmaal vil lidt eller meget bero paa den vedkommendes pekuniære Kaar. En Musiklærerinde køber saaledes et Klaver til en 6—7—800 Kr. og skal betale det i en lang Række af Afdrag. Naar der nu er afbetalt en 50—100 Kr., altsaa et lille Beløb i Forhold til Købesummen, bliver hun syg, og Tingen tages fra hende. For hende er det saa en dårlig Trøst, at man siger: Hvad er 50 eller 100 Kr. Det er da ikke saa farligt et Tab, du lider! Men selv affet fra disse Tilfælde er det min Overbevisning, at en Lov med dette Indhold ikke vil faa videre praktisk Betydning. Forholdet vil praktisk stille sig saaledes, at naar de paagældende først have mistet deres Ting, tænke de ikke paa at skaffe Pengene til Beje, selv om de kunne det, til at løse Tingen hjem igen. Vi maa nemlig huske paa, hvem det er, vi her have at gøre med. Det er Smaafolk, Almuesfolk, der er gaaet nogen Tid, betragte det som et af de Tab, Verden fører meg sig, og de komme ikke paa den Tanke at løse Tingen tilbage, alene fordi de staa temmeligt uforstaaende over for Fremgangsmaaden. De vide ikke, hvorledes de skulle gribe det an, og de maa ogsaa have Penge, ikke blot til at løse Genstanden hjem for, men ogsaa til at søge juridisk Bistand for. De ville jo i Reglen ikke kunne gribe Sagen an uden at have en saadan Bistand.

Jeg tror ikke, der vil være vundet videre ved at faa en Lov af dette Indhold. Jeg kan jo ikke sige, at den vil blive stabelig, uden for saa vidt man i den Tro, at man derved skaber noget særlig godt, bliver utilbøjelig til at gaa ind paa det Lovforslag, som er foreslaet af Regeringen, og om hvilket Udvalget erkender, at det i og for sig var i Stand til at fyldestgøre den Hensigt, som var tilsigtet dermed. Men i øvrigt kan jeg ikke sige, at en saadan Lov vil virke stabelig. Men jeg ser ikke, hvad der kan naas derved, saa jeg vil ikke paa dette Lovforslags videre Gang have Anledning til at anbefale det. Der er derfor heller ikke Grund for mig til at gaa væsentlig ind paa Detailbestemmelser. Kun vil jeg med Hensyn til Endringsforslag under Nr. 3 bemærke, at jeg kunde i og for sig ikke have noget at indvende derimod. Jeg betragter det i